

ČTENÍ: DEUTERONOMIUM 28, PÍSEŇ ŠALOMOUNOVA 8, SKUTKY 25-26

DŮVĚRA V BOHA

Bůh stvořil mnoho věcí, které mě přivádějí v úžas.

Pokud žijete na venkově a jste obklopeni přírodou, máte možnost obdivovat zázrak stvoření. Včera jsem byl zrovna v kůlně, když tu mi kolem obličeje prolétl drobný ptáček. Vzhlédl jsem a spatřil jsem klubko umně spletených listů s malým otvorem. Hnízdo bylo postaveno na vršku hrábí za zástěnou. Všiml jsem si ho až teď. Podivil jsem se, jak může takový maličký ptáček za tak krátkou dobu postavit tak půvabné hnízdo. Okamžitě jsem pocítil moc Božího stvoření. Bůh mi říká: „Stvořil jsem tohoto malého ptáčka.“ *„Stvořil jsem všechny okřídlené ptáky, aby naplnili oblohu, a všechny tvory, které naplnily moře – a byl večer a bylo jitro, den pátý.“*

Díky své víře mám bezmeznou důvěru k Nebeskému Otci. Dal mi porozumění, poznání a moudrost, abych byl schopen uvědomovat si Jeho Všemohoucnost, která nezná hranic ani omezení. Od nejmenšího hmyzu, o němž Bůh říká: *„dívej se, jak žije, ať zmoudříš,“* až po nezměrnou velikost vesmíru, kde Bůh shlíží na lidi a národy jsou pro něj jako kapka ve vědru.

V Písmu je mnoho případů, kdy vidíme Boží věrné v bezvýchodné situaci, z níž je zachráněn až božský zásah. Vůdci jako Jozue měli tuto bezmeznou víru ve svého nebeského Otce, která jim umožňovala naplňovat Jeho záměr. Když se děti Izraele chystaly překročit řeku Jordán a vstoupit do Země zaslíbené, Bůh přikázal kněžím nesoucím Archu smlouvy, aby vykročili a vstoupili do řeky. Jakmile se jejich nohy dotkly vody, řeka vyschla. V onom ročním období to nebyla pouze malá bahnitá říčka; v období sklizně pšenice byla plná vody. Jozue měl tuto obrovskou víru v Boha, kterou již dříve prokázal (**Viz Jozue 3:5**). *„Posvěťte se, neboť Hospodin zítra mezi vámi učiní podivuhodné věci.“*

Hospodin učinil ve své všemohoucnosti zázrak – zcela vysušil řeku, a to ne pouze tam, kde se shromáždily děti Izraele, ale až do vzdálenosti dvaceti mil proti proudu, kde se vody nahromadily jako hradba; i po proudu byly vody odříznuty až k Mrtvému moři. Stejně jako v případě zázraku, který se stal při přechodu Rudého moře, koryto řeky okamžitě zcela vyschlo. První generace, která opustila Egypt, byla pokřtěna v Rudém moři. Druhá generace byla pokřtěna v řece Jordánu. Kněží, kteří stáli v řece, ji opustili poté, co přešly děti Izraele, a vody se okamžitě vrátily do svého koryta. Nemusíme se snažit vysvětlit prostřednictvím přirozených příčin to, co Bůh vykonal svou bezmeznou mocí. To by v našich očích umenšilo Jeho moc a oslabilo naši víru.

Náš křest se tomu do jisté míry podobá. Stojíme před Božím královstvím s rozsvícenými lampami, čekající na to, až nás ženich zavolá. Ježíš, náš Spasitel, šel před námi a svým dokonalým životem a obětí nám otevřel cestu. Stejná síla, která vysušila řeku, vzkřísí z mrtvých všechny, kdo spí v Ježíši a kdo vložili svou důvěru v Hospodina.

Důvod, proč Hospodin učinil tento zázrak u řeky Jordánu, je uveden v knize Jozue 4:23-24. *„Hospodin, váš Bůh, vysušil před vámi vody Jordánu, dokud jste nepřešli, jako to učinil Hospodin, váš Bůh, s Rákosovým mořem, které před vámi vysušil, dokud jste nepřešli.“* Učinil tak, aby všichni lidé na zemi věděli, že ruka Boží je mocná a že bychom se měli vždy obávat Hospodina, našeho Boha. Musíme Bohu vždy projevat úctu pro Jeho všemohoucnost a naplňovat Jeho záměr.

Náš nebeský Otec nemá počátku ani konce. Je před všemi věcmi a díky němu všechny věci existují. Nabádá nás: *„Nyní hleďte, jsem jedině já, jiný bůh vedle mne není, já usmrcuji i obživuji, zdeptal jsem, a zase zhojím, není, kdo by vytrhl z mé ruky.“* Není žádný jiný způsob, jak tomu porozumět, než prostřednictvím Víry. Náš Otec nám daroval především Víru, abychom věřili a rozuměli, a pak moudrost, abychom věděli.

Nepotřebujeme vědecké poznání, abychom vysvětlili, jak jedná Bůh – máme svou Víru, abychom věřili. Víra, ne vědomost, znamená být si jisti tím, čemu věříme, a být přesvědčeni o tom, co nevidíme. Od okamžiku křtu přijímáme Boží milost, což nám dává pokoru. Kdybychom neměli Jeho milost, pěstovali bychom si pýchu na své vlastní schopnosti. Bůh vzdoruje pyšným. Skromnost je přijetím Boží moci, abychom mohli vykonávat Jeho vůli. Bůh vždy pozvedává skromné, ne pyšné.

V našem novozákonním čtení vidíme apoštola Pavla jako výborný příklad pokory a důvěry v Hospodina. Musel se střetnout s mocnými Říma, nejprve s Festem, pak s Agrippou, a nakonec s Césarem. Jeho život byl v ohrožení, ale jeho důvěra patřila Bohu.

Když byl dotazován Agrippou, prohlásil: „*Nyní stojím před soudem, protože trvám na zaslíbení, které dal Bůh našim otcům*“ (**Skutky 26:6**).

Mnoho let předtím dal Hospodin patriarchům sliby, které měly nakonec ovlivnit celé lidstvo: židy i pohany. Lidé buď přijali, nebo odmítli tuto Cestu života a naději na spásu. Pro apoštola byly tyto sliby jeho nadějí a vírou (a byl pověřen Hospodinem, aby šířil evangelium spásy mezi pohany). Nyní, když stál před římskou mocí, měl i on na římského místodržitele jednu otázku. „*Což se vám zdá neuvěřitelné, že Bůh křísí mrtvé?*“ (**Skutky 26:8**).

Ať už se Řím chystal udělat cokoli, Pavel důvěřoval svému Bohu a vzkříšení. Věděl, bezpochyby skrze zjevení, že zmrtvýchvstání je nezbytnou součástí Hospodinovy Cesty spásy pro Jeho děti. Znal dobře Starý zákon a věděl, že když Bůh zadržel Abrahamovu ruku a ušetřil Izákův život, oběť na oltáři byla svým způsobem, ač ne doslova, zjeveným předznamenáním vzkříšení.

A nyní se objevil ten, který byl ohlášen. Žil s vědomím, že musí zemřít. Avšak i Ježíš důvěřoval Bohu a třetího dne vstal z hrobu ke slávě a vznešenosti věčného života; vykoupení bylo ve Starém zákoně předznamenáno Izákem, synem Abrahama, otce věrných.

Když lámeme chléb na jeho památku, jsme si vědomi toho, že ačkoliv nás čeká smrt jako součást přirozeného procesu života a smrti, v plnosti času a ve stanovený okamžik se Ježíš vrátí a i my (dá-li Bůh) budeme vzkříšeni a pozvednuti k novému životu, k životu věčnému.

Tyto symboly chleba a vína, ač jsou velmi prostým jídlem, ve skutečnosti znamenají daleko více, neboť přinášejí duchovní vědomí Boží milosti, laskavosti, lásky a starostlivosti.

Připojme se tedy k dobrému Žalmistovi Izraele, když nás nabádá: „*Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost*“ (**Žalm 37:3**).

Bratr John Lewis: Wells V.B. 11.5.14